

mert vitatható mind a 8a („Az úr megdicsérte...”), mind a 9. vers („Én is mondom nektek...”) jézusi eredete (a 8b-é pedig – „Mert e világ fiaai okosabbak a maguk nemében, mint a világosság fiaai” – kifejezetten cáfolható (ld. Lk-komm. 1024. lábj.) – márpedig mindhárom vers a példabeszéd egy-egy értelmezését kínálja. Az alábbiakban két, a jézusi szemléletmódon belül lehetséges magyarázatot foglalok össze. (Azt bármely értelmezés esetén természetesen kizárhatjuk, hogy Jézus bűncselekmény elkövetésére biztatott volna.)

1) Ebben az esetben azt feltételezzük, hogy az 5-7. versben említett okirat-hamisítás újabb bűncselekmény az 1. versben említett vagyontékozláshoz képest, és hogy Jézus csak a 8a verset fűzte hozzá tanulságul a példabeszédhez, a 9.-iket már nem (bár az is lehetséges, hogy a példabeszéd eredetileg a jézusi magyarázat nélkül maradt fenn, tehát csak az 1-7. verset tartalmazta).

A példabeszéd mondanivalója ekkor általános jellegű: „Ahogyan az intéző egy nehéz helyzetből okosan kivágta magát, úgy kell mindenkinek okosan viselkednie az egész emberi élet megoldása (ha úgy tetszik, »Isten országa« és/vagy »az örök üdvösség«) szempontjából.” – A példabeszéd ekkor a Mt 7,24-27 // Lk 6,46-49 példázatával és a (későbbi betoldások nélkül felfogott) „tíz szűről szóló” példabeszéddel (Mt 25,1-4) áll egy sorban, és az okosság a helyes – az ember életét a szó teljes értelmében megmentő – cselekvést jelenti, vagyis azt, hogy valaki nem csupán hallgatja Jézus tanítását, és lelkesedik érte, vagy szóban mond rá igent, hanem tettekre is váltja.

2) Ebben az esetben azt feltételezzük, hogy az 5-7. versben említett okirat-hamisítás jelentheti a gazdag ember (1. v.) újabb megkárosítását is, de az al-haszonbérnökkel kötött eredeti szerződés helyreállítását is, és hogy Jézus kommentárját (esetleg a 8a verssel együtt) a 9. vers tartalmazza.

A példabeszéd mondanivalója ekkor konkrét: „Ahogyan az intéző az által biztosította befogadását az al-haszonbérnök házába, hogy anyagilag segítette rajtuk, ti is azzal biztosíthatjátok befogadásotokat az »örök hajlékba«, hogy a »mammonnal«, a pénzettel segítetek a rászorulókon, s így »barátaikokká« teszitek őket – ők ugyanis tanúskodni fognak mellettetek Istennél, aki azonosul azokkal az éhezőkkel, akiknek enni adatok...” (Vö. Mt 25,35-36!) – A példabeszéd ekkor ugyanazt fejezi ki, amit Jézus máskor is megfogalmazott: „Adjátok el birtokotokat, s az árát adjátok oda irgalmas adományként a szegényeknek... [Így] készíttetek magatoknak maradandó kincset Istennél” (Lk 12,33), és konkrétan alkalmazott is például a gazdag ifjúra: „Add el mindazt, amit birtokolsz, és add a szegényeknek – így kincset birtokolsz majd Istennél” (Mk 10,21).

(2019. december 21.)

HARASZTINÉ ROZVÁNYI GIZELLA BIZTOS, HOGY: "RETTENETESEN NEM SIKERÜLT"?

Néhány rezdülés a "KIO-szeminárium" hangjaira

Egyáltalán nem csodálkozom és nem botránkozom Gyurka testvérem írásán, ellenkezőleg nagyon is megértem ezt a már-már szinte önmarcangoló őszinteséget. Ilyen gyötrődő gondolatok csak azok lelkében fogalmazódnak meg, akik mindhalálig szomjaznak, keresik, kutatják az igazságot. Helytelenül írtam le, nem az igazságot, hanem az Igazságot, Aki maga az Isten.

"Boldogok, akik éheznek és szomjúhozni az igazságot, mert ők megelégtetnek" — mondta Jézus.

Hol elégtetnek meg? Hát egy biztos, — nem itt, hanem odaát. Mikor elégtetnek meg? Majd akkor, ha már nem a "szőnyeg visszáját" szemléljük, hanem a színt, az ezerszínűt, a csodálatosan tisztát, amikor levettük ezt a napról-napra szakadozottabb, elhasználtabb "földi sátrunkat". Hiába türelmetlenkedünk, itt a földi életünkben eljutni a teljes tisztánlátásra nem lehetséges. De az a dolgunk, hogy nyíltak legyünk, nem dobozba zártan, hanem szabadon és kötetlenül, és soha bele nem fáradva keressünk, zörgessünk. És nagyon fontos, hogy ne csak a 2000 éves, szigorú pecsétekkel leláncolt dogmavilág zártságától szabaduljunk, de saját, belső szellemi gettónk megkötöttségeitől is. Nyitottnak kell lennünk nemcsak az új és mégújabb, de az ősrégi, mostanában felszínre törő filozófiák, teológiai megfontolások iránt is.

Korunk, a Vizöntő korszaka a szellemi megvilágosodás, felemelkedés kora lesz, még a legelején tartunk. Nem kell tehát elutasítani a gondolkodás, a mérlegelés szabadságát. Az

emberiségnek el kell jutnia a felnőtté válás nehéz, de Isten-akarta állapotába.

A csecsemő növekedik, és lassan kinövi bölcsőjét. Így kell lennie.

Hogy azután felnőttként mit fog kezdeni az emberiség a tudásával, azt nem tudjuk. Vannak jóslatok, amelyek egy nagyívű fejlődést, és utána a pusztulást prognosztizálják (Nostradamus), de majd csak újabb, közel 2000 év múlva. Ez számunkra csak érdekesség, olyan távoli, hogy nem érdemes foglalkozni vele, nem a mi dolgunk. A mi dolgunk csupán annyi, hogy a saját lelkünkben-szellemünkben tegyük rendbe mindazt, ami számunkra megélhető, elfogadható.

Lehet, hogy e rendbetétel közben fényes kincset találunk, és a magunk-alkotta rendben igen nagy nyugalmat, megbékélést is. Úgy legyen!

Nem vagyok sem tudós, sem teológus, mégcsak beavatott sem. Így aztán csak a saját józan paraszti eszem meglátásait, vívódásom eredményét mondhatom. De — amint Gyurka testvérem olyan igazul írta: "Isten sem akarhatja, hogy ne azt gondoljam, amit gondolok."

Elérvén a "tisztos öregkort", van időm, csendem és sok egyedüllétem (nem magányom!), ezért nagyon sokat olvasok. Főleg filozófiai, teológiai, ezoterikus műveket és olyanokat, amelyek a klinikai halálból visszaélesztettek vallomásait dolgozzák fel. Így érthető, hogy sokat gondolkodom Jézusról, tanításáról, az Atyáról, és a keresztény dogmavilág szentháromságtanáról. Az evangéliumokról. Az Atyáról, Akit Egyetlennek, Abszolútumnak, az Univerzum középponti "Nap"-jának, létbeszólójának és létbentartójának gondolok. Hogy barátaim közül ki és hogyan röhög ki a meggyőződése miatt, az egyáltalán nem sért, nem is érint. Sőt, hajlandó vagyok vele együtt jóízűen kacagni saját gyarlóságaimon, korlátaimon, melyek bőven vannak. De kinek nincsenek?

Jézus után szabadon így fogalmazok: Az vesse rám először a röhögés követ, aki maga röhögni való nélkül él és gondolkodik. Minden ember Istenre teremtett, önálló, önmagáért teljes felelősséggel bíró lény, olyan, aki a szellemvilág dolgaitól kezdve a hétköznapi élet legegyszerűbb dolgáig mindenről csak úgy gondolkodhat, ahogyan azt pillanatnyi szellemi fejlettsége megengedi.

"Legyetek tökéletesek, amint a ti Mennyei Atyátok!"

Igen, ez a megvalósítandó feladatom, és azt is tudom, hogy ez a feladat egyetlen rövid földi életben meg nem valósítható. Ezért tudomásul veszem, hogy most itt tartok, így látok. Tömegek vannak mögöttem, akiknek eszükbe sem jut az anyagi világ látszatvalóságain túlra gondolkodni. És tömegek vannak előttem, akik már ezerszer tisztábban, tágabban látnak és értik meg azt, ami nekem még túl távoli. De azt is tudom, hogy: "Akinek van, annak még adnak." Ebben bízva

gondolkodom tehát, nyíltan vállalva az egyet-nem-értést.

A Szentháromság felfoghatatlan titkáról antropomorf megközelítéssel próbálok képet alkotni. Saját testi-lelki-szellemi hármasságú embervoltom a kiidulási pont. Vannak testrészem, sok van, feladatuk egymástól eltérő. De minden testrészem én vagyok. Vannak érzéseim, gondolataim — azok is én vagyok. Istenről tudom, hogy Szellem, Abszolútum. Őt tehát csak a szellem síkján lehet megközelíteni. Vallom, hogy ha valaki tökéletesen ismerné az érzéseimet és a gondolataimat, az joggal mondhatná, hogy ismer engem. Ezért modhatta Jézus, hogy aki Őt ismeri, látja, az ismeri és látja az Atyát. Ha egyszer az Atya szellem, nyilvánvaló, hogy nem a testi szemünkkel, hanem szellemi látásunkkal kell Őt szemlélnünk. Tehát nem Jézus testi mivoltát, hanem gondolatait, tanítását, szellemét kell egységben-megfelelésben látni Atyjával. Így már teljesen érthető, amit mondott.

Jézus az Atya felénk kiáradt tanítása, szava. Ő a megtestesült Ige, a Logosz. Ha Ő nem vállalta volna az emberréválás minden kínját és következményét, úgy mint egy az emberek fiai közül, nem lehetett volna kézzelfogható, megélhető és hiteles. Akkor csak elvont elmélet maradhatott volna a hozzánk más úton eljuttatott isteni Szó. Távoli lenne, nem igyekezne senki beépíteni saját emberi életébe. De Jézus az Abszolút Nap egy Sugara, Aki teljesen Belőle való, mégis csak egy Sugár, nem maga a Teljesség.

"Én nem magamtól szólok, hanem azt mondom, amit Atyámtól hallottam"

"Én nem a magam akaratát cselekszem, hanem az Atya akaratát, aki küldött engem".

Jézus nyilatkozik így. A Jézus-nevű Isten-Sugár ide a földre jött, közénk és értünk jött. Ki tagadhatná, hogy a Szeretetből jött? Jézus "innen a földről nézve hatalmas Istenség" — mondja Barna. Imádó hódolattal borulok le Előtte, hálát adok Neki mindenért az életemért és a felismerésért is. Dicsőítem Őt. Tudom, hogyha Őt imádom és dicsőítem, az Őt Küldőt, az Abszolút Egyetlent imádom Benne és Átala. Napról napra jobban érzem magamban az Ő felém irányuló szeretetét, és igyekszem ezt egyre mélyebben viszonzni is. "Úgy szeretlek téged, mint senki mást, mert még valakit úgy szeretnék, mint téged, belőled lenne kettő" — mondja a Hang. Micsoda boldogító, erősítő és indító szavak ezek!

Hogy Jézus az egyetlen Isten-Sugár-e (Isten Fia), azt nem tudom. De ha elfogadom (és miért ne fogadnám el?), hogy az Univerzumban sok naprendszer, milliárdnyi nap és bolygó létezik, és kitudja, mennyin van az Abszolútumból létbeszólított, szellemmel rendelkező élőlény, akkor azzal a gondolattal is szóba kell állnom, hogy sok Jézushoz hasonló Sugár van, Akik úgy, mint a mi Messiás Krisztusunk, egyek az Abszolút Atyával, és talán mindannyian Küldöttek valamely bolygó rászoruló létezői számára. A

Szentlélekről, a Meg-Nem-Testesült Bölcsességről és Vigasztalóról ugyanezt gondolom. Ha ezekért a gondolataimért szentháromságtagadónak mondanak valakik, örömmel vállalom. Mert ez az ő meglátásuk, joguk van azt gondolni, amit gondolnak. De ettől még az én belső békém és harmóniám meg nem sérül.

Azért aztán egyáltalán nem azavar az esszénus tanítás sem Jézus személyével kapcsolatban, sőt sok mindent érthetőbbé és világosabbá tesz, amelyet a katolikus dogmatika, mint "misztikumot" tanít, melyet el kell hinni, akkor is, ha teljességgel érthetetlen, sőt természetellenes is. (Pl. Jézus és Mária testben történt mennybevétele.) Sajnos, az elfogulatlan bibliakutatók ma már világosan látják, hogy a 2000 éves kereszténység évszázadaiban élő hatalmasok (egyházi és világi hatalmasságok, akik közül sokan egyetlen személyként birtokolták mind az egyik, mind a másik hatalmat), alaposan megnyirbálták a nekik nem megfelelő, céljaikat sértő bibliai tartalmakat. Jó éles volt az ollójuk, sokat likvidáltak az írásokból, akárcsak azokból az embertestvéreikből, akik valamilyen oknál fogva útjukban voltak...

Tény, hogy ezoterikus szemmel sokkal mélyebben érthetjük meg a biblia tartalmait, az evangéliumokat is. Ezért aztán úgy gondolom, hogy nem nekünk kell megtéríteni az ezoterikusokat, hanem — megőrizve saját hittartalmainkat (sajátot mondtam, és nem a zárt dogmákét) — nekünk van min elgondolkodnunk az ő szellemi látásuk nyomán.

Most konkrétan arról, amit szeretett és tisztelt Gyurka testvérem leírt a KIO-szeminárium című rövid és nagyon keserű írásában.

Tény, hogy az emberiség egészét tekintve tökéletesen sikertelennek látszik Jézus áldozata és tanítása. Egyre vadabb, gonoszabb, érzéstelenebb és irgalmatlanabb az itt és most élő emberi tömeg. Tömeget mondok, mert rengeteg ember van, aki nem tartozik ehhez a tömeghez. Rengeteg van, aki a maga szellemi színvonalán-értéskorlátai között igenis próbálgatja élni, amit Jézus hozott. "Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak" — mondja maga Jézus. Ezek a kevesek a reményei a földnek. Ezek a kevesek azok, akik a maguk stílusában, de Jézust imádvá, szeretve imádkoznak hazájukért, a bűnösökért, az emberiségért. Lehet, hogy "csak" Rózsafüzért imádkoznak. Másként még nem tudnak. De segítenek a hozzájuk fordulókon, szeretnek és nem állnak bosszút a sérelmekért. Igen, mert bennük van az Isten Országá. Talán még odáig is eljutnak, mint Szent Pál, aki azt mondta, hogy testi szenvedésével kiegészíti azt, ami Jézus szenvedéséből hiányzik. Mert az biztosan hiányzik, amit nekünk kell hozzátennünk, vállalva saját utunk minden szenvedését. Saját golgotai áldozatunkat senki sem hozza meg helyettünk.

Isten Országát sokféle módon lehet építeni. Legelőször saját életünkben, személyiségünkben kell.

Lehet az Ország építésének egyik módja az, amit az őskeresztények éltek meg, a teljes vagyonszétosztás vállalása. Ez az, amit részben és kicsiben a Bokor is szeretne valósítani. Sajnos (vagy ki tudja, sajnós-e?) ez korunkban, napjainkban és körülményeink között nagyon nehezen élhető, valósítható. Éppen a szellemi kitárulás, kitágulás és a tudatos szabadságmegélés miatt is. Minden Rend-szerű közösség megkötöttségekkel, állandó alkalmazkodással, valamiféle hierarchia elfogadásával jár. Minden emberi közösségben szükségszerű az, hogy valakik vezessenek és eldöntsék a "házirendet" is. Enélkül csak anarchia jöhet létre, mivel nem vagyunk tökéletes szentek. Így nem szabadna azon keseregni, ha nem sikerül. Az pedig, hogy nem tudunk imádkozni és nem szeretjük egymást — látszat, de nem a valóság.

Még valamit. Isten gondolatai nem a mi gondolataink. Isten előtt ezer év annyi, mint egyetlen pillanat. Továbbá az is igaz, hogy az Istent-szeretőknek minden a javukra válik, a rossz is. Mindebből következik, hogy bár a látszat sikertelenséget mutat, egyáltalán nem lehet Jézusról azt állítani, hogy "neki sem sikerült", "rettenetesen nem sikerült". Melyik közülünk olyan látnok, aki belelát az elkövetkezendő századok-ezredek életébe, tudatába, hitébe? Sokat lehetne még erről mondani, de befejezem. És őszintén sajnálom Herbst nevű testvéremet, aki időnként sok mindenről megfélemlődve és időnként logikátlanul úgy gondolja Jézusról, hogy csak ember.

Erre mondom én azt, hogy legyen neki hite szerint. De engem felejtse ki azok közül, akikről úgy gondolja, egyetértene vele. Imádkozni fogok érte! És azokért is, akiket hitükben megzavart.

ABLONCZY BÁLINT

NAGY TÖHÖTÖM

Nagy Töhötöm jezsuita szerzetes javasolta XII. Piusz pápának Mindszenty Józsefet Magyarország bíborshercegprimásának 1945 nyarán, később mégis engesztelhetetlenül gyűlölte a főpapot. A kommunizmus áldozatainak emléknapján a hatvanas-hetvenes években a diktatúrát titokban szolgáló páter életét Petrás Éva történésszel, a Nemzeti Emlékezet Bizottsága Hivatalának munkatársával idézzük fel. A szakember nemrég „Álarcok mögött – Nagy Töhötöm életei” címmel publikált monográfiát a nagyközönség előtt eddig ismeretlen jezsuita-szabdkömvés-állambiztonsági ügynökről, aki kacskaringós életútja ellenére sem pusztán morálisan elzüllött fantazta volt. – Ki volt Nagy Töhötöm: jezsuita szerzetes, a Horthy-korszak katolikus ifjúságának befolyásos vezetője? Argentín szabdkömvés? Állambiztonsági ügynök?